

Zbornik sudske prakse

Predmet C-155/15

**George Karim
protiv
Migrationsverket**

(zahtjev za prethodnu odluku koji je uputio Kammarrätten i Stockholm – Migrationsöverdomstolen)

„Zahtjev za prethodnu odluku – Uredba (EU) br. 604/2013 – Određivanje države članice odgovorne za razmatranje zahtjeva za azil koji državljanin treće zemlje podnosi u jednoj od država članica – Članak 18. – Ponovni prihvata podnositelja zahtjeva za azil čiji se zahtjev razmatra – Članak 19. – Prestanak odgovornosti – Odsutnost izvan državnog područja država članica u razdoblju od najmanje tri mjeseca – Novi postupak za određivanje odgovorne države članice – Članak 27. – Pravni lijek – Opseg sudskog nadzora“

Sažetak – Presuda Suda (veliko vijeće) od 7. lipnja 2016.

1. *Granična kontrola, azil i useljavanje – Politika azila – Kriteriji i mehanizmi za određivanje države članice odgovorne za razmatranje zahtjeva za međunarodnu zaštitu – Uredba br. 604/2013 – Obveza države članice odgovorne za razmatranje zahtjeva u slučaju ponovnog prihvata podnositelja zahtjeva za međunarodnu zaštitu – Granice – Prestanak odgovornosti u slučaju odsutnosti izvan državnog područja te države članice u razdoblju od najmanje tri mjeseca – Posljedice*

(Uredba Europskog parlamenta i Vijeća br. 604/2013, čl. 19. st. 2.)

2. *Granična kontrola, azil i useljavanje – Politika azila – Kriteriji i mehanizmi za određivanje države članice odgovorne za razmatranje zahtjeva za međunarodnu zaštitu – Uredba br. 604/2013 – Pravni lijek protiv odluke o transferu donesene u odnosu na podnositelja zahtjeva za azil – Mogućnost pozivanja na povredu pravila o prestanku odgovornosti države članice – Sudski nadzor – Doseg*

(Povelja o temeljnim pravima Europske unije, čl. 4.; Uredba Europskog parlamenta i Vijeća br. 604/2013, uvodna izjava 19. i čl. 19. st. 2. i čl. 27. st. 1.)

1. Članak 19. stavak 2. Uredbe (EU) br. 604/2013 o utvrđivanju kriterija i mehanizama za određivanje države članice odgovorne za razmatranje zahtjeva za međunarodnu zaštitu koji je u jednoj od država članica podnio državljanin treće zemlje ili osoba bez državljanstva treba tumačiti na način da se ta odredba, osobito njezin drugi podstavak, primjenjuje na državljanina treće zemlje koji, nakon podnošenja prvog zahtjeva za azil u jednoj državi članici, dokaže da je napustio državno područje država članica u razdoblju od najmanje tri mjeseca, prije podnošenja novog zahtjeva za azil u drugoj državi članici.

Naime, članak 19. stavak 2. prvi podstavak Uredbe br. 604/2013 u načelu propisuje da obveza prihvata i ponovnog prihvata podnositelja zahtjeva za azil koja proizlazi iz članka 18. stavka 1. te uredbe prestaje kada odgovorna država članica utvrdi, na zahtjev da ponovno prihvati podnositelja zahtjeva, da je on napustio državno područje država članica u razdoblju od najmanje tri mjeseca. Međutim, članak 19. stavak 2. drugi podstavak te uredbe pojašnjava da se svaki zahtjev podnesen nakon takvog razdoblja izostanka smatra novim zahtjevom koji dovodi do novog postupka za određivanje odgovorne države članice. Iz toga slijedi da, u situaciji u kojoj je državljanin treće zemlje, nakon podnošenja prvog zahtjeva za azil u jednoj državi članici, napustio državno područje država članica u razdoblju od najmanje tri mjeseca, prije podnošenja novog zahtjeva za azil u drugoj državi članici, članak 19. stavak 2. navedene uredbe obvezuje državu članicu kojoj je podnesen taj novi zahtjev za azil da provede, na temelju pravila propisanih tom uredbom, postupak za određivanje države članice odgovorne za razmatranje tog novog zahtjeva za azil.

(t. 15.-18., t. 1. izreke)

2. Članak 27. stavak 1. Uredbe br. 604/2013 o utvrđivanju kriterija i mehanizama za određivanje države članice odgovorne za razmatranje zahtjeva za međunarodnu zaštitu koji je u jednoj od država članica podnio državljanin treće zemlje ili osoba bez državljanstva zajedno s uvodnom izjavom 19. navedene uredbe treba tumačiti na način da se podnositelj zahtjeva za azil može, u okviru pravnog lijeka protiv odluke o transferu donesene u odnosu na njega, pozivati na pogrešnu primjenu pravila iz članka 19. stavka 2. drugog podstavka te uredbe.

Naime, članak 27. stavak 1. Uredbe br. 604/2013 u vezi s njezinom uvodnom izjavom 19. podnositelju zahtjeva za azil daje mogućnost korištenja učinkovitim pravnim lijekom protiv odluke o transferu donesene u odnosu na njega, koji se osobito može odnositi na razmatranje primjene te uredbe i koji stoga može dovesti do osporavanja odgovornosti jedne države članice, čak i kada ne postoje sustavni nedostaci u postupku azila i uvjetima za prihvata podnositelja zahtjeva za azil u toj državi članici koji bi mogli izazvati opasnost neljudskog i ponižavajućeg postupanja, u smislu članka 4. Povelje o temeljnim pravima Europske unije. Između ostalog, pravilo iz članka 19. stavka 2. drugog podstavka te uredbe utvrđuje okvir u kojem se taj postupak treba odvijati kada je zainteresirani državljanin treće zemlje, nakon podnošenja prvog zahtjeva za azil u jednoj državi članici, napustio državno područje država članica u razdoblju od najmanje tri mjeseca, prije podnošenja novog zahtjeva za azil u drugoj državi članici. Naime, iz te odredbe proizlazi da u toj situaciji država članica kojoj je podnesen novi zahtjev za azil mora provesti postupak za određivanje države članice odgovorne za razmatranje tog novog zahtjeva. Taj novi postupak određivanja različit je od onoga koji je prvotno provela država članica kojoj je podnesen prvi zahtjev za azil i može dovesti do određivanja nove odgovorne države članice, na temelju kriterija iz poglavlja III. Uredbe br. 604/2013.

Stoga, kako bi se osiguralo da se sporna odluka o transferu donese uz ispravnu primjenu postupka određivanja odgovorne države članice predviđenog tom uredbom, sud koji odlučuje o pravnom lijeku protiv odluke o transferu mora moći ispitati navode podnositelja zahtjeva za azil koji se poziva na povredu pravila iz članka 19. stavka 2. te uredbe.

(t. 22.-27., t. 2. izreke)